

พันสารท

4

นิรันดร์

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

เม้งเซ่ซือ (梦溪石) เขียน

Bou Ptrn แปล

ซานทุน (山魂) ภาพ

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

พันธสาร 4

เม้งซี่ลือ เขียน Bou Ptrn แปล

《千秋》 Vol.04

Original story and characters created and copyright © Author: 梦溪石 Meng Xi Shi

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

Illustrations by 山魂

Illustrations granted under license granted by JiaFei Cultural & Creative Co., Ltd.

Thai edition arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2528-4

ภาพปก 山魂

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจมไจด์ พับลิชซิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 279 บาท

พิมพ์

กระดาษปกนิ่ม

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

'พันสารท' ล่วงเลย เรื่องราวมากมายผันผ่าน นำมาซึ่งการเติบโตของผู้คน
เส้นเดียวที่เคยไร้เดียงสาจนต้องตกลงสู่จุดต่ำสุดอย่างเลี่ยงไม่ได้ บัดนี้กลับกลายเป็นคนสายตากว้างไกล มองความเป็นไปของโลกใบนี้ได้ชัดเจนอย่างยิ่ง เพราะเหตุการณ์และผู้คนที่ผ่านมาเข้ามาในชีวิตคือบทเรียนที่อาจารย์ก็ไม่อาจสั่งสอน มีแต่การเผชิญหน้าด้วยตนเองเท่านั้นที่จะทำให้คนคนหนึ่งก้าวไปสู่จุดที่ดีกว่าเดิมได้

นอกจากนี้แล้วเส้นเดียวยังได้พบเจอกับอีกหนึ่งความรู้สึกที่เขาไม่ค่อยคุ้นเคยอีกด้วย นับตั้งแต่เขียนชื่อชื่อนเขาเอาไว้หลังพระพุทธรูปในวัดหลังถ้ำแห่งนั้น เส้นเดียวก็พบว่าความรู้สึกนี้ก็คือสิ่งที่เขามีต่อประมุขเขียนผู้เห็นแก่ตัวคนนี้ค่อยๆ เปลี่ยนไปแล้ว ทั้งที่แต่เดิมยังไม่อาจนับได้ว่าเป็นสหาย ตอนนี้กลับคล้ายสำคัญมากกว่านั้นเสียอีก แต่เส้นเดียวผู้น่ารักก็ยังไม่ค่อยเข้าใจว่าความรู้สึกในอกของเขาเป็นอะไรกันแน่...จนกว่าจะล่วงเลยสู่หน้าสุดท้ายของพันสารท เรามาเอาใจช่วยให้เส้นเดียวหาคำตอบของความรู้สึกนั้นด้วยกันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* เลื่อนเจี้ยว

เจ้าสำนักแห่งเขาเสวียนต้วนเป็นสำนักเต๋าอันดับหนึ่งในไต้หวัน ภายนอกดูเหมือนคนงามอมโรคที่อ่อนโยนไว้พิชสง แต่เพลงกระบี่ของเขาหนักแน่นเฉียบคม สมฐานะเจ้าสำนักเลื่องชื่อ เลื่อนเจี้ยวยึดมั่นในคุณธรรม อุปนิสัยอ่อนโยนว่าง่าย มักปฏิบัติต่อผู้คนด้วยความดี และไม่เคียดต้องการให้ผู้อื่นตอบแทน

* เยียนอู่ซือ

ประมุขนิกายฮ้วนเยวี่ หนึ่งในสามนิกายมารที่ไต้หวัน หวันเกรง วรยุทธ์สูงส่ง อุปนิสัยหยิ่งยโส มักยึดตนเองเป็นที่ตั้ง ไม่เคยเห็นผู้อื่นในสายตา เขาเชื่อว่าเนื้อแท้ของมนุษย์นั้นชั่วร้าย กันบึ้งในใจทุกคนล้วนมีด้านมืด ไม่มีทางละทิ้งกิเลสได้

* เปียนเหยียนเหมย

ศิษย์เอกของเยียนอู่ซือ เป็นผู้มีวรยุทธ์สูงส่ง ทั้งยังมีความละเอียดรอบคอบ สามารถจัดการกิจธุระต่างๆ ของนิกายฮ้วนเยวี่แทนผู้เป็นอาจารย์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เปรียบเสมือนมือขวาของเยียนอู่ซือ

* อวี๋เถิงเยียน

ศิษย์อีกคนของเยียนอู๋ซื่อ อู๋ป็นิสัยร่าเริงและมีความเป็นมิตรมากกว่าผู้เป็นอาจารย์ แต่พฤติกรรมของเขา ยังคงมีความยโสโอหังสมกับเป็นศิษย์ของเยียนอู๋ซื่อ แม้มีได้มีสายตาเฉียบคมหลักแหลมเท่าเปียนเหยียนเหมย แต่ก็สามารถช่วยอาจารย์และศิษย์ที่จัดการถูระต่างๆ ได้ดี ทั้งยังเป็นผู้ดูแลเส้นเจียวเมื่อครั้งบาดเจ็บจากศึกบนยอดเขานี้

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

บทที่ 32

ในวันนั้นที่อารามไปหลงเส้นเฉียวเหินเยียนอุ๋นชื่อเป็นสหายแล้วจริงๆ จิตใจบริสุทธิ์นั้นฟ้าดินเป็นพยานได้ แต่เขากลับแค้นเสียโดยไม่ไยดี ต่อหน้า ยังพูดคุ้ยหยอกล้อ ลับหลังกลับติดต่อกับชาวอิงลิ่ง พรืบทาก็มอบคนให้ด้วยตัวเอง โยนความจริงใจของเส้นเฉียวไว้บนพื้นพร้อมทั้งเหยียบย่ำจนแหลกลาญ บัดนี้ คิดจะกู้คืนก็เสียหายไม่อาจทำให้สมบูรณดังเดิม เช่นสายน้ำที่ยากหวนคืน บางทีเยียนอุ๋นชื่ออาจยังโชคดีที่คนที่ตนพึงใจคือเส้นเฉียว หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น ผ่านเรื่องเช่นนี้มาก็คงมีแต่คิดหาหนทางแก้แค้นทั้งวัน ไม่มีทางเชื่อถือหรือรู้สึกดี ต่อเยียนอุ๋นชื่ออีกแม้เพียงสักนิด

แต่อย่างไรเส้นเฉียวก็เป็นข้อยกเว้น คนผู้นี้ปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความจริงใจ ผู้อื่นดีต่อเขาหนึ่งส่วน เขาต้องตอบแทนผู้อื่นสิบส่วนสิบสองส่วนเป็นแน่

นอกราชอาณาจักรอุ๋นวิ้นเหินเยียนอุ๋นชื่อแยกแยะความรู้สึกมากมายได้ เพราะบาดเจ็บสาหัส และยังมีเรื่องของเงินทองอีกด้วย ในตอนที่เยียนอุ๋นชื่อและ เส้นเฉียวถลาลึกสู่ใต้ดินชั่วเขียงย้อมมีความข้องเกี่ยวพัวพันต่อกันมากมาย ต่อมาในกายเหอฮวนได้ข่าวและบุกมาประชิดตัวพวกเขา เยียนอุ๋นชื่อตัดสินใจ เด็ดขาด ยอมอุทิศตนสละชาวอิงลิ่งที่จัดการยากที่สุดออกไป ทำให้เส้นเฉียว ได้มีเวลาหายใจรับลมหายใจใหม่ แม้กล่าวว่าเส้นเฉียวกระจ่างยิ่งนักกว่าด้วยความ เจ้าเล่ห์เพทุบายของเยียนอุ๋นชื่อแล้วไม่มีทางที่จะไม่เตรียมตัวล่วงหน้า แต่เขา แลเห็นฝ่ายตรงข้ามจากไปอย่างเด็ดเดี่ยว ในใจจะไม่ถูกสั่นคลอนสักนิด

ได้อย่างไร

การกระทำนี้ เยียนอุซึซึฮอนึกขึ้นมาในภายหลังก็ภาคภูมิใจอย่างยิ่ง เขาตั้งใจต่อเส้นเจียว ซ้ำยังเข้าใจถึงนิสัยและวาทะทางของคนผู้นี้ อย่างถ่องแท้

หากเป็นคนอื่นได้ยินนามของเยียนอุซึซึฮอน ถ้าไม่บันดาลโทสะก็ต้องขบคิด เป็นแน่ว่าจะหลีกเลี่ยงจากข้างกายเยียนอุซึซึฮอนอย่างไร ตัดความสัมพันธ์กับเขา อย่างไร หลีกได้ยิ่งไกลยิ่งดี แต่เส้นเจียวกลับหาเป็นเช่นนั้นไม่

สำหรับเส้นเจียวแล้ว อย่างไรเยียนอุซึซึฮอนก็เพียงช่วยตนออกมาจากเขาซึ่งเจิง บุญคุณคือประการแรก ผู้ลี้หนีหิวเจียนส่งจดหมายมาขอความช่วยเหลือ เส้นเจียวไม่รู้ยังพอทำเนา แต่เมื่อรู้แล้วก็ต้องไปช่วยเหลือสักรอบหนึ่ง จุฬหมายของคนทั้งสองเหมือนกัน นี่คือประการที่สอง

สองอย่างนี้รวมกันจึงสำคัญว่า 'ไม่อยากถูกพัวพันจากวาทะและการกระทำของอีกฝ่าย' มากนัก ฉะนั้นเส้นเจียวจะวางความรู้สึกส่วนตัวไว้ด้านข้าง ทำเรื่องที่สำคัญกว่าก่อน

ความจริงจึงเคร่งครัดเช่นนี้ มากขึ้นสักส่วนจะตึงเกินไปอย่างเห็นได้ชัด น้อยไปสักส่วนจะค่อนไปทางเสแสร้ง คนมากมายต่างรู้สึกว่าเป็นเรื่องสมเหตุสมผล ไม่มีจุดผิดแผกแม้แต่น้อย

ขณะคนผู้นี้เป็นเจ้าของสำนักเขาเสวียนตุซึซึฮองไม่โด่งดัง คนรอบข้างกล่าวถึงเขาอย่างมากก็เพิ่มคำว่า 'ศิษย์ที่แสนภาคภูมิใจของจีเพ็งเก๋อ' ไปอีกหนึ่งประโยค บัดนี้เขาต้องยุทธภพกลับชวนให้นึกขึ้นได้ว่าเขาคือเส้นเจียวเป็นอันดับแรก จากนั้นจึงเป็นสิ่งที่อื่น

เยียนอุซึซึฮองถือตัว ไม่ถูกผู้อื่นควบคุมมาครั้งชีวิต ใช้ชีวิตอย่างอิสระเสรี กระทำตามปรารถนา ไม่เคยคิดว่าสุดท้ายจะมาหัวปักหัวปำอยู่กับคนผู้นี้

เขารู้สึกว่าเนื้อแท้มนุษย์ชั่วร้ายเสมอมา ไม่เคยเชื่อว่าจะมีความดีอย่างแท้จริง ถึงแม้ว่ามี ในสายตาเขาก็กลายเป็นความอ่อนแอ

เส้นเจียวกลับผิดคาด นิสัยไม่เคยยอมความผู้ใดของเยียนอุซึซึฮองกลับยอมถอยให้เส้นเจียว

ผู้ที่คนในได้ห้ำหั่นต่างคิดว่าดี เยียนอู้อู้อิดคิดว่าไม่ดีและไม่คิดเหลือบแลสักนิด แต่หากเยียนอู้อู้อิดคิดว่าดี คนในได้ห้ำหั่นเองก็คิดว่าดี เขาเยียมต้องรีบลงมือชิงมา ไม่ว่าจะทำให้อำนาจแย่งชิงหรือลอบกระทำการอย่างเยียบๆ สุดท้ายต้องคว่ำมาไว้ในอ้อมอก สั่งสอนอย่างละเอียดอีกทีหนึ่ง ให้ฝ่ายตรงข้ามเยียมยอมพร้อมใจเช่นกัน

สรุปแล้ว เรื่องราวในตอนนี้นับว่าราบรื่น

แม้เป็นเยียนอู้อู้อิดก็ยังมีการตามสนองอยู่บ้าง เขาต้องยุทธภพมาหลายสิบปี ต่อให้ไม่ใช้สถานะหรือวรยุทธ์กดดันผู้คน ชายหญิงที่มาเสนอตัวก็มีนับไม่ถ้วน สันเปลี่ยนความคิดกับคนผู้หนึ่งเช่นนี้นับเป็นครั้งแรกในชีวิต หากยังมีอาจไขว่คว้ามาได้ เช่นนั้นเมื่อก่อนเขาก็นับว่าใช้ชีวิตโดยเปล่าแล้ว มีผู้โขกศีรษะตายจะดีกว่า

ฉะนั้นในขณะที่เส้นเฉียวเสนอให้กำหนดกฎเกณฑ์ ปฏิบัติต่อกันด้วยมารยาท ห้ามแอบดู ห้ามทำตัวหยาบคาย เยียนอู้อู้อิดต้องรับปาก

รับปากง่ายตายเช่นนี้กลับทำให้เส้นเฉียวล้งเลอยู่บ้าง เพียงแต่ในเมื่อผู้เฒ่ารับปากแล้ว หากเขายังจับผิดไม่วางใจ เช่นนั้นก็เกินไปอยู่บ้าง

ทั้งสองออกเดินทางในเช้าตรู่วันถัดมา หากกลางคืนบังเอิญผ่านเมือง ก็ถือโอกาสพักผ่อนในเมืองได้

ชาวยุทธินนอนกลางดินกินกลางทราย ค้างแรมชานเมืองคือเรื่องปกติ แต่ถ้าหากเลือกได้ ไม่ว่าผู้ใดก็ย่อมอยากพักแรมในสถานที่อบอุ่นสุขสบาย แม้เป็นยอดฝีมือวรยุทธ์ก็ย่อมเข้าพักโรงเตี๊ยม

ไม่ว่าวันแม้แต่เยียนอู้อู้อิดกับเส้นเฉียว คนทั้งสองเร่งเดินทางใช้เวลาเพียงสองวันก็ถึงตำบลซีหนิงที่ไม่ไกลกับฉางอันแล้ว

ฉางอันอยู่เบื้องหน้า นับว่าสามารถผ่อนคลายได้ พรุ่งนี้คงได้เข้าเมือง เยียนอู้อู้อิดจึงกล่าวว่า "แม้ผู้ลี้หฺรฺเจียนจะอยู่ในสถานการณ์ล่อแหลมอันตราย แต่ยังมีได้ถูกเงินถึงขั้นที่รอไม่ได้แม้สักขณะ ตอนนี้พลบค่ำแล้ว เราหยุดพักที่นี่ก่อน"

เส้นเดียวรู้ว่าเขาให้ความสำคัญกับรูปลักษณ์ของตนเองอย่างมาก มาตลอด ทุกครั้งขณะออกโรงลั่นสง่าผ่าเผย ท่าทางน่าเกรงขาม เบื้องหลังไม่รู้ใช้เวลาแต่งตัวไปเท่าใด หากให้ประมุขนิกายส่วนเยวียในสภาพลำบาก ตรากตรำเข้าเมือง เยียนอู้อือย่อมไม่ยอมเป็นแน่ เส้นเดียวจึงรับคำ ไม่แย้งคำใด

เมื่อเลือกโรงเตี๊ยมขนาดค่อนข้างใหญ่แห่งหนึ่งได้แล้ว คนทั้งสองก็เดินเข้าไป เส้นเดียวกลัวเขาจะกล่าวคำพูดจำพวกนอนเตียงเดียวกันอะไร ออกมาอีก ขณะเฝ้าถามว่า "ทั้งสองท่านคงต้องการห้องหลักสองห้อง?" เส้นเดียวจึงชิงตอบตัดหน้าว่าใช่

เยียนอู้อือเองก็ได้โต้แย้ง ยื้มกริมยอมให้เขาตัดสินใจ

เถ้าแก่เห็นแล้วอดมิได้ที่จะยื้มพลางกล่าวว่า "คุณชายทั้งสองเป็นพี่น้องกระมัง สายสัมพันธ์ดีจริง?"

เยียนอู้อือกล่าว "พวกเราไม่ใช่พี่น้อง"

เถ้าแก่ส่งเสียงอ้อ ลังเลเล็กน้อย "เช่นนั้นเป็น..." พอลูก?

เยียนอู้อือมิได้กล่าวอะไรทั้งสิ้น เพียงยิ้มยิ้มอย่างมีเลศนัย ช้ายังมองดูเส้นเดียวแวบหนึ่ง ก่อนหันไปอ้อมให้เถ้าแก่อีก

เถ้าแก่เห็นคนมาหลากหลายรูปแบบ ตอนนั้นเฝยสีหน้ากระจ่างแจ้งโดยพลันออกมา

เยียนอู้อือกล่าวเสริมว่า "จนปัญญา สองวันนี้เราไม่ลงรอยกับข้าเลย"

เถ้าแก่เห็นคนพูดภาษาคน เห็นผีพูดภาษาผี* จึงกล่าวว่า "อันว่าสร้างกุศลสิบปีร่วมเรือข้ามธาวา สร้างกุศลร้อยปีร่วมสิ่งนั้น ท่านทั้งสองล้วนเป็นหงส์มังกรในหมู่ชน ความสัมพันธ์คงไม่ธรรมดาเป็นแน่ ในเมื่อมีวาสนานี้ อ่อนข้อให้กันสักหน่อยจะดีกว่า ประรองดองเกิดก่อเกิดทรัพย์!"

เส้นเดียว "..."

ร่วมสิ่งนั้นคือสิ่งใด ท่านบอกให้ชัดเจนสิ!

แต่เถ้าแก่พูดจาคลุมเครือเหมือนกับเยียนอู้อือ เขามืออาจไปแก้ไขคำพูด

* เห็นคนพูดภาษาคน เห็นผีพูดภาษาผี เป็นสำนวนหมายถึงคนที่เปลี่ยนแปลงไปตามคนอื่น ใครว่าดีก็ว่าตาม เข้าได้กับทุกคนทุกฝ่าย

ของผู้อื่น กลับกลายเป็นเหมือนที่นี้ไม่มีเงินสามร้อยตำลึง*

ถ้าแกเปิดห้องให้พวกเขาเสร็จแล้ว เยียนอู้อู้อียังต้องการอีกห้องหนึ่ง
ให้คนยกสุราอาหารมา

ในห้องพิเศษมีโต๊ะสี่ตัว เรียงเป็นหน้ากระดานอยู่ด้านหนึ่ง อีกด้านหนึ่ง
ใช้เพื่อให้แขกสามารถเรียกนางร้องนางรำมาอยู่เป็นเพื่อนขณะกินอาหารได้
ตอนนี้ไม่มีนางรำเต้นรำย้อมโล่งกว้างอยู่ข้าง

เส้นเฉียวนั่งลงตรงโต๊ะตัวที่ใกล้ประตู เยียนอู้อู้อิกลับมิดั่งโต๊ะตัวที่
อยู่ใกล้กับเขา แต่ห่างออกไปสองตัวจึงนั่งลงตรงโต๊ะตัวที่ใกล้มุมห้องที่สุด

"เหตุใดประมุขเยียนทำเช่นนั้น" เส้นเฉียวไม่เข้าใจ

"พอข้ามองหน้าของเจ้าก็อยากยื่นมือลูบได้ แต่โนเมื่อข้ารับปากเจ้าแล้วว่า
จะปฏิบัติต่อกันด้วยมารยาท ย่อมออกห่างสักหน่อยจึงจะดีกว่า เพื่อมิให้ข้า
กลายเป็นคนต่ำทรามที่ไม่มีความน่าเชื่อถือแม้แต่น้อยในใจเจ้าข้าหาก"

คำพูดนี้ของเยียนอู้อู้อิเพียงน่าเลื่อมใส แต่ยังเคร่งขรึมน่ายำเกรง
คนไม่รู้ยังคิดว่าเขาต่างหากคือคนที่ถูกเส้นเฉียวปรารภ

เส้นเฉียวหมดคำจะกล่าวอยู่ข้าง ครู่หนึ่งก็นึกเรื่องเมื่อครู่ขึ้นได้ "เช่นนั้น
ที่เมื่อครู่ท่านตั้งใจหลอกลวงถ้าแก กล่าวคำพูดเหล่านั้น เรียกว่าปฏิบัติต่อกัน
ด้วยมารยาทได้อย่างไร"

เยียนอู้อู้อิทำได้ยงสากว่าเดิม "ข้าไหนเลยจะหลอกลวง ตั้งแต่นั้นจนจบ
ข้ากล่าวเพียงสองประโยค เจ้าเองก็ได้ยินชัดเจน พวกเรามิใช่พี่น้อง คำพูด
ประโยคนี้นิดหรือ หรือว่าอาเฉียวอยากเป็นพี่น้องกับข้า? ประโยคที่สองที่ว่า
ไม่ลงรอยกันยังมีมิตรมะง เป็นถ้าแกผู้นั้นบ้ากามฟังแล้วเข้าใจผิดไปเอง โทษ
ข้าไม่ได้จริงๆ"

เส้นเฉียวมีความรู้ด้านการประชันฝีมือปากกับเขาอย่างลึกซึ้งแล้ว เมื่อได้ยิน
จึงหมดเรียวแรง

* ที่นี้ไม่มีเงินสามร้อยตำลึง เป็นสำนวน หมายถึงการพยายามจะปิดบังซ่อนเร้น แต่กลับยังเผยให้คนอื่นรู้เพราะ
ความโง่เขลา มาจากเรื่องเล่าที่ว่ามีชายผู้หนึ่งฝังเงินสามร้อยตำลึงไว้ในที่ของตัวเอง กลัวใครรู้เข้าแล้วมาขโมย
จึงเขียนป้ายบอกไว้ว่า 'ที่นี่ไม่มีเงินสามร้อยตำลึง' เพื่อนบ้านชื่ออาเอ้อร์เห็นเข้าก็มาขุดขโมยไป แล้วเขียนป้าย
ไว้เช่นกันว่า 'อาเอ้อร์ขุดบ้านไม่ได้ขโมยไป'

เยียนอุซึซึอแยมยัม "สิ่งที่เจ้าต้องการ ข้าล้วนทำได้ เหตุใดยังไม่พอใจ" เขาเซะงักไปครู่หนึ่ง แล้วจึงกล่าวเสียงอ่อนโยน "อาเจียว ชาตินี้คนที่ข้าให้ความสำคัญมีไม่มาก คนที่ข้ายอมอ่อนข้อยังไม่มี เจ้าเป็นเพียงผู้เดียว"

ในแง่มีอ่อน วาจาแข็งกร้าวยังแฝงความอ่อนโยน ชวนให้อับจนหนทาง โดยแท้จริง

เส้นเฉียวขววดคึกกล่าว "ข้ายอมที่จะไม่พิเศษเช่นนี้"

นั่นมันเรื่องของเจ้า

เยียนอุซึซึอแยมยัมไม่กล่าวคำ

เส้นเฉียวขวุ่นคิดแล้วกล่าวอย่างจริงจัง "ความคิดประมุขเยียนมีอาจยังทำให้ผู้คนมีอาจคาดเดาจริงๆ ข้าเองยังไม่รู้ ด้วยคุณสมบัติธรรมดาสามัญ เช่นนี้ของข้า โหนเลยจะทำให้ประมุขเยียนให้ความสำคัญได้ ในเมื่อวันนี้ กล่าวคำพูดออกมา ประมุขเยียนโปรดบอกอย่างตรงไปตรงมาได้หรือไม่"

"อาเจียว ข้อดีของเจ้ามีมากยิ่งนัก สามวันสามคืนข้าก็กล่าวไม่จบ" เยียนอุซึซึอล้อเล่นก่อนหนึ่งประโยค แต่เมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามหมดคำจะกล่าว จึงยัมพลางกล่าวอีก "มีเพียงความใจอ่อนจุดนี้ บนโลกนี้ไม่มีผู้ใดเทียบเจ้าได้"

เส้นเฉียวกล่าวอย่างห้วน "ข้าไม่รู้ว่าคุณใจอ่อนเป็นข้อดีตั้งแต่เมื่อใด จำได้เพียงตลอดมาประมุขเยียนไม่ชอบคนใจอ่อน"

เยียนอุซึซึอแยมยัมกล่าวอย่างสบายๆ "มีฉะนั้นจะเรียกว่าในสายตาคนรักเห็นเป็นข้อดี* ได้อย่างไรเล่า"

เอาเถิด กล่าวมาครั้งก่อนวัน ถูกแกล้งอีกแล้ว

เส้นเฉียวรู้ว่าถามอย่างไรก็ได้คำตอบจากปากคนผู้นี้ เขายังยืนยันได้ว่า ฝ่ายตรงข้ามเพียงแค่มีอารมณ์ชั่ววูบ ตอนนี้ตรงหน้าเขามีเส้นทางสองสาย คือ รอให้ความสนใจของเยียนอุซึซึอสลายไป ไม่รบเร้าอีก เขาจะได้สบายหู กับรอให้วรยุทธ์ของเขาเหนือกว่าเยียนอุซึซึอ ฟาดสักหนึ่งทีให้เยียนอุซึซึอมิกล้ารบเร้าอีก

สุราอาหารยกมาแล้ว คนทั้งสองต่างขยับตะเกียบ ไม่มากความอีก

อาหารหมดไปครึ่งหนึ่ง เยียนอุซึซึอดื่มสุรา ยัมพลางกล่าว "ชมชอบคนผู้หนึ่ง

* ในสายตาคนรักเห็นเป็นข้อดี เป็นการเปรียบเทียบกับไม่ว่าจะหน้าตาอย่างไร สำหรับคนรักแล้วย่อมงดงามไร้ที่ติ

ต้องบอกสาเหตุอะไรด้วยหรือ เหมือนเช่นเจ้าเกลียดคนผู้หนึ่ง เห็นหน้าตาเขาน่าชัง กลับบอกเหตุผลไม่ได้ นี่คือหลักการเดียวกันมิใช่หรือ เจ้ามีโอกาสรู้ลึกกว่าความตั้งใจของข้าเป็นเท็จ เพราะข้าชอบหยอกเย้าเจ้า เช่นนี้จะให้ข้าทนได้อย่างไรเล่า"

คำพูดนี้ฟังผ่านๆ เหมือนมีความจริงจางหลายส่วน แต่ความจริงล้วนเป็นเหตุผลเหลวไหล เส้นเดียวได้แต่กล่าวในใจว่าอยากพูดคุยกับคนผู้นี้ว่าเป็นจริงเป็นจัง เหตุใดอยากเพียงนี้

คำพูดที่เขาอยากกล่าววนอยู่ในห้องหลายรอบ กำลังจะออกจากปาก ก็ได้ยินความเคลื่อนไหวเล็กน้อยจากด้านนั้น อดมิได้ที่จะเงยหน้าตามเสียง จึงเห็นเยียนอู่ซื่อก้มหน้าบ้วนโลหิตคำหนึ่ง

เส้นเดียวสีหน้าแปรเปลี่ยน ไม่สนใจสิ่งอื่นใด ลุกขึ้นเข้าไปพยุงเขาเอาไว้ อย่างเร่งร้อน "ท่านเป็นอะไรไป ในสุรามีพิษ?"

เพราะเส้นเดียวมิได้แตะสุราบ้านนั้น จึงนึกถึงปัญหาจากสุราในทันที ข้ายังเป็นเพราะนึกถึงประสบการณ์ที่ตนเองเคยถูกพิษสุขพบพาน จึงมีสีหน้าไม่น่ามองกว่าเยียนอู่ซื่อในทันที

ทว่ากลับเห็นเยียนอู่ซื่อพลันเผยรอยยิ้ม กดเขาไว้ในอ้อมอก "ความเป็นห่วงป่วนจิตใจ อาเถียวเจ้าปากไม่ตรงกับใจจริงๆ!"

เส้นเดียวถลึงดวงตา กล่าวว่า "หะ ท่านไม่ได้ถูกพิษ?"

เยียนอู่ซื่อเข้ดรอยเลือดที่มุมปากพลางกล่าว "ขณะเดียวไม่ระวัง จึงกัดปากจนแตก อาจเป็นร้อนในเท่านั้นเอง"

ร้อนในจนกระอักเลือดได้?

ไปหลอกผีเถอะ!

หลังจากรู้ว่าเยียนอู่ซื่อเสแสร้งกระอักเลือดหลอกเขา กระทั่งเข้าสู่จวน สุกงักวงศ์ซางอัน เส้นเดียวก็ไม่คุยกับเยียนอู่ซื่ออีกแม้แต่ประโยคเดียว

ในใจของเขา คนผู้นี้แวนไว้ด้วยคำว่า 'เจ้าเล่ห์' เล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว เหลือเกิน แม้ตนเองใช้อุบายทั้งหมดที่มีก็สู้เขาไม่ได้ จึงถือเอาว่าความนับเป็นทอง ไม่กล่าวลัศคํา ไม่ว่าเยียนอู่ซื่อจะกล่าวอะไร เส้นเดียวมิใช่ 'อือ' ก็ 'อือ' เขาไม่เชื่อว่าเช่นนั้นยังถูกขวยโอกาสได้อีก

เยียนอุซ็ออเองก็รู้ว่าตนเองเล่นมากเกินไปแล้ว แม้บีบให้เส้นเชียวแสดงความเห็นห่วงออกมาได้ แต่คนต้องการหน้าตาศักดิ์ศรี แม้ว่าเส้นเชียวเป็นคนนิสัยดี ทว่าการถลกหนังหน้าผู้อื่นลงมาเช่นนี้ คนผู้นั้นจะมีสีหน้าที่ดีได้หรือ การบันดาลโทสะคือเรื่องปกติ ไม่บันดาลโทสะจึงไม่ปกติ

ฉางอันเหมือนดั่งวันวาน กำแพงเมืองสูงตระหง่าน อำนาจแผ่ไพศาล หลากหลายปรากฏการณ์รวมอยู่ที่เดียว สมแล้วที่เป็นเมืองหลวง เพียงแค่อำนาจที่ปรากฏขึ้นเองส่วนนี้ เส้นเชียวก็ไม่เคยเห็นที่เมืองเจียนคังเมืองหลวงของแคว้นจินมาก่อน

เมื่อคิดว่าเมืองเจียนคังแห่งนี้นับว่าเป็นเมืองหลวงหลายยุคสมัยเช่นกัน สร้างขึ้นที่ต่งอู่ (ง่อ๊ก) สมัยชานกั๋ว (สามก๊ก) กำแพงวังในสามชั้นนอกสามชั้นทางใต้มีแม่น้ำฉินไหว ทางเหนือมีทะเลสาบโหววู ตอนแรกขณะเยียนอุซ็ออรับคำให้ว่านจากอวี๋เหวินยงส่งทูตแคว้นโจวมุ่งหน้าไปยังแคว้นจิน เส้นเชียวเองก็เคยพักแรมที่เจียนคัง เมื่อเทียบกันแล้ว เจียนคังหรูหรางดงามกว่าหลายส่วน แต่กลับขาดความแข็งแกร่งเคร่งขรึมไปหลายส่วนเช่นกัน ดังคำว่าคุณบารมีกษัตริย์คอยตั้งเมืองหลวง ที่ซึ่งมีบารมีกษัตริย์อยู่คือแดนมังกรผงาด คำพูดประโยคนี้แม้พกปากลิ้นอายเกินจริงหลายส่วน แต่กลับมีเหตุผลลึกลับแต่ไม่ผิดวิชาอันหย่าง แต่เส้นเชียวก็พอรู้อยู่บ้าง เขาเองก็มีฝีมือด้านการดูในวันนั้นมองดูสีพระพักตร์ของอวี๋เหวินยง ก็รู้สึกว่อายุขัยพระองค์เหลืออีกไม่นานแล้ว บัดนี้เทียบเมืองเจียนคังกับเมืองฉางอัน ก็รู้สึกว่าเมืองเจียนคังขาดบารมีกษัตริย์ไปหลายส่วน เป็นรองเมืองฉางอันหนึ่งขุม แม้เพียงแค่นี้ก็อาจเกี่ยวข้องกับชะตากรรมของราชวงศ์

แต่คำพูดไว้แก่นสารเหล่านี้ ลองคิดดูในใจยังพอทำเนา แม้จะมีฮ่องเต้ที่เชื้อ แต่ก็ไม่มีที่พระองค์ที่จะย้ายเมืองหลวงด้วยเหตุนี้

สุดท้ายแล้ว ความรุ่งเรืองของราชวงศ์ ลิขิตฟ้า ชัยภูมิ พลังชน มิอาจขาดเป็นอย่างเดียว ราชวงศ์โจวสูญเสียอวี๋เหวินยงไปแล้ว แม้มีลิขิตฟ้าและชัยภูมิ จะมีประโยชน์อะไรอีก เป็นเพียงดอกไม้เหลืองวันพุ่มนี้*

* ดอกไม้เหลืองวันพุ่มนี้ เป็นสำนวน หมายถึงถึงสิ่งที่ล่วงเลยเวลาใช้งาน ล้าสมัย หรือไม่มีความหมาย

นิกายส่วนเวรียแม้สูญเสียอิทธิพล แต่เขีย่นลู้ซื่อหาไซเป็นนักโทษของ
ราชสำนัก เส้นเจียวพาอวีเหวินซ่งหนีไป แต่ต่อมาอวีเหวินอวินคิดว่อาศัยเพียง
อวีเหวินซ่งที่อายุเจ็ดแปดปีคงก่อความวุ่นวายอะไรไม่ได้ กอปรกับพระองค์
ลุ่มหลงในความสำราญทั้งวัน ไม่มีเวลาว่างสนใจเรื่องอื่นจึงคร้านที่จะ

สืบหาอีก จะนั่นสองคนนี้เข้าเมือง แม้ตั้งดูความสนใจจากทุกฝ่าย แต่กลับไม่มีผู้ใดมาจับพวกเขา ประการแรกคือไม่มีเหตุผลให้กระทำ ประการที่สองคือคิดจับ แต่ก็ไม่มีฝีมือเพียงนั้น

นับจากฮ่องเต้องค์ใหม่ขึ้นครองราชย์ จวนพระอาจารย์น้อยก็ถูกคนตรวจยึดปากประตูลงกลอน ข้ายังคาดผ้ากัน เย็นอุชู่อกระซางเบาๆ ด้วยสองมือ อย่างว่าแต่ผ้ากัน แม้กระทั่งกลอนใหญ่อันหนักอึ้งก็ขาดสะบั้นตามเสียง เขาลักประตูเข้าไป ท่าที่ที่ไม่เห็นคำสั่งห้ามของราชสำนักอยู่ในสายตาเลยเช่นนี้ทำให้เส้นเดี่ยวที่อยู่ด้านหลังมองดูจนมุมปากกระตุก

นี่เขาดัดสินใจสนับสนุนผู้ลี้หุ้เงิน จะนั่นตอนกลางวันก็ไม่จำเป็นต้องหลบซ่อนแล้ว?

เส้นเดี่ยวคิดจะซักถาม อ้าปากออก แต่ยังคงทนเอาไว้

เย็นอุชู่อมิได้หันหน้ามา กลับคล้ายมีดวงตาด้านหลัง เป็นฝ่ายกล่าวขึ้นว่า "งานชุมนุมประลองกระบี่คราวก่อน นิภายเหอฮวนไปหาเรื่องอารามจุนหยาง หลังเกิดการตะลุมบอน ชางอิงสิงกับหยวนชี่วชี่วต้องบาดเจ็บเป็นแน่ไม่สามารถรุดกลับมาเร็วเพียงนั้น เหลือเพียงลี้ล้อจำนวนหนึ่งซึ่งไม่ควรค่าให้อ่อยถึง หากกล่าวถึงผู้ที่ทำให้ข้าเสียเวลา ตอนนั้นฉางอันมีเพียงเสวียถึงผู้เดียว เจ้าได้เฝ้าตัวเองเป็นสายตรงสำนักพุทธ รักศักดิ์ศรีอย่างยิ่ง ไม่มีทางลอบมองผู้อื่นเบื้องหลัง ส่วนอวี่เหวินอวิน ขณะพระองค์เป็นองค์ชายรัชทายาท ข้าเองก็เคยสั่งสอนพระองค์มาก่อน พระองค์รู้แก่พระทัยว่าหาเรื่องข้าไม่ได้ ข้ายังเอาแต่เล่นสนุก หากยังไม่มีความมั่นใจเต็มเปี่ยม พระองค์ย่อมไม่มีทางบ่มบ่ามเด็ดขาด ต่อให้มีคนกราบทูลเบื้องพระพักตร์ พระองค์ก็จะลืมพระเนตรข้างหนึ่ง หลับพระเนตรข้างหนึ่ง"

เส้นเดี่ยวขมวดคิ้ว เช่นนี้ดูเหมือนอวี่เหวินอวินมิใช่คนที่ปราศจากฝีมือ เพียงเพ่งขึ้นครองราชย์ก็สั่งหารท่านอาทั้งหลายยกบ้าน พุทธิกกรรมเช่นนี้ชวนให้หนาวใจโดยแท้จริง

เย็นอุชู่อราวกับสังเกตเห็นความคิดของเขาอีกครั้งหนึ่ง "อวี่เหวินอวินใช้งานสำนักพุทธ ข้ายังตึงนิภายเหอฮวนเข้ามา แสดงว่าไม่อยากจะให้สำนักพุทธ

เป็นใหญ่เพียงลำพัง เห็นได้ชัดว่าภายใต้การควบคุมขุนนาง ได้แบ่งแยกควบคุมอำนาจทุกด้าน พระองค์ยังมีฝีมืออยู่หลายส่วน หาไม่คงมีอาจเสแสร้าง เบื้องพระพักตร์อวีเหวินยงโดยไม่ถูกกำจัดหลายปีเพียงนั้น แต่ฝีมือของพระองค์ก็มีเพียงเท่านี้ หากอวีเหวินยงฟังที่ข้าพหล ดั่งอวีเหวินเซียนเป็นองค์ชายรัชทายาท อย่างน้อยก็รับประกันได้ว่าราชวงศ์โจวจะสงบมั่นคงไปอีกสามรุ่น"

เส้นเดียวคิดไม่ถึงว่าเยียนอู๋ซื่อยังคงเสนอแนะเช่นนี้ต่ออวีเหวินยง มิน่าหลังอวีเหวินอว้นขึ้นครองราชย์จึงลงมือต่อนิกายฮ่วนเว่ยทันที คงเกลียดแค้นเยียนอู๋ซื่อแทบตาย นำเสียดายความเฉลียวฉลาดของฮ่องเต้พระองค์นี้ไม่ได้ใช้ กับเรื่องที่ควร กลับออกนอกกลุ่มนอกทางเสียหมด

ตอนนี้ทางเหนือมีเหตุเจียว ทางใต้มีแคว้นจิน แม้กระทั่งทางเหนือก็เป็นอดีตฮ่องเต้บุกตีเมืองชิงอำนาจมา ขอเพียงเป็นฮ่องเต้ที่ปกติพระองค์หนึ่ง แม้ว่าไม่ยอมรับรวมได้หลักเป็นหนึ่งในวันก็ไม่มีทางสละตำแหน่งให้บุตรชาย จากนั้นตนเองเป็นไทซังหวง* แม้กระทั่งขณะเส้นเดียวอยู่ที่ตำบลซินึงก็ได้ยินว่าฮ่องเต้ทรงสร้างอุทยานหลวง พานางสนมนางกำนัลไปสวดยสุตตอนกลางวัน หากอวีเหวินยงที่ปรโลกรู้ว่าบุตรชายนำความทุ่มเทอดดาหลับซบตานอนหลายสิบปีของตนมาล้างผลาญเช่นนี้คงบันดาลโทสะจนพินาศสิ้นชีพมาได้

เยียนอู๋ซื่อกล่าวอีก "แม้ว่าอวีเหวินเซียนอ่อนแอ แต่เขามีฝีมือด้านการดูแลกองทัพ นำพาทหาร ต่อให้มีอาจสืบทอดปณิธานของอวีเหวินยงก็ไม่ถึงชั้นล้างผลาญมรดก นำเสียดายอวีเหวินยงสลดโชติรวนแห่งโลกียะไม่หลุด จะให้บุตรชายสืบทอดตำแหน่งฮ่องเต้ให้จงได้ สายพระเนตรคับแคบตื่นเงินเสียนี้กระไร เหน็ดเหนื่อยมาทั้งชีวิต กลับถูกบุตรชายแท้ๆ สังหาร ความทุ่มเทกลายเป็นสูญเปล่า หนี่กรรมที่ก่อขึ้นเองไม่พ้นจริง!"

เขาไม่มีความเคารพต่ออดีตฮ่องเต้ พออัปปากก็วิพากษ์วิจารณ์ออกมา หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นคงตกใจตายไปนานแล้ว แต่เส้นเดียวกลับทนไม่ไหว ลอบเหลืออกตา กล่าวในใจว่าก่อนหน้าที่ราชอาณาจักรถูกรื้อหัวนตัวท่านเอง ยังถูกยอด้มีมือทั้งหลายล้อมโจมตีจนศิระระแยก แทบจะร้องโอดโอยอยู่เลย

* ไทซังหวง หมายถึงอดีตจักรพรรดิที่สละราชบัลลังก์ให้โอรสของตนหรือก็คือบิดาของจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน เป็นผู้ที่ยังคงจักรพรรดิเคารพยำเกรง

มิใช่หรือ บอกว่าอวีเหวินยงตื่นขึ้น ตัวท่านเองเฉลี่ยฉลาดสักเท่าใดกัน

เยียนอู้อือไม่แม้แต่จะหันหน้ามา ก็เอ่ยสัพยอกว่า "อาเจียว คิดไม่ถึงว่าเจ้าเป็นสุภาพชน กลับเรียนรู้นิสัยที่จะไม่เอ่ยปากต่อหน้า แต่กลับติเตียนผู้อื่นลับหลังได้เช่นกัน เช่นนี้คงไม่ได้นัก!"

เส้นเจียวรู้ว่าเขาจะหลอกให้ตนเองกล่าวคำ จึงปิดปากสนิทเหมือนฝาหอยยิ่งกว่าเดิม

ระหว่างกล่าวคำ คนทั้งสองก็ทะลุผ่านลานกลางมาถึงเรือนหลังแล้ว

เส้นเจียวไม่รู้ว่าจะจุดประสงค์ที่เขาพาตนเองมาที่นี่คืออะไร แต่มองดูต้นไม้ใบหญ้าและการตกแต่งโดยรอบกลับมิได้ระแคะระเหี่ยอะไร เพราะเจ้าของไม่อยู่ แต่เป็นระเบียบเรียบร้อย เห็นได้ว่ายามปกติคงจะมีคนมาทำความสะอาดเป็นประจำ แต่ผ้ากันและตะขอเหล็กด้านนอกไม่เคยถูกแตะต้องเลย เช่นนี้มีความหมายลึกซึ้งยิ่งนัก

เยียนอู้อือผลึกประตูห้องหนึ่ง ด้านในหาใช่ไม่มีใครสักคนไม่ แต่นั่งไว้ด้วยหลายคนแล้ว

เมื่อเห็นคนทั้งสองมาถึง หลายคนนั้นต่างลุกขึ้นต้อนรับ คนที่อยู่ตรงกลางเดินหน้าเข้ามาหลายก้าว พลังประสานมือกล่าว "ได้ยินว่าพักนี้ประมุขเยียนพบเจอเหตุสุดวิสัยที่ภายนอกไม่น้อย น่าเศร้าซ้ำมิใช่คนในยุทธภพ ช่วยเหลือไม่ได้สักนิด ยังดีที่ท่านปลอดภัย นี่ข้าันบ่ว่าวางใจได้แล้ว" ข้ายังทักทายเส้นเจียว "ในวันนั้นนักพรตเส้นเผยสง่าราศี จวบจนบัดนี้ยังยากที่จะลืม ข้ายังเป็นทักกล่าวขานของชาวฉางอัน บัดนี้ได้พบ มีสง่าราศีกว่าวันวานเสียอีก!"

คนผู้นี้คือคนคุ้นเคย เส้นเจียวยอมไม่มีทางจำไม่ได้ อีกทั้งเยียนอู้อือเคยกล่าวถึงมาก่อน เขาเตรียมใจไว้แล้ว ยามนี้จึงประสานมือยิ้มพลางกล่าว "สุขกั่วงเกรงใจแล้ว ได้ยินว่าในวันนั้นขณะข้าพาคุณชายเจ็ดออกจากเมืองหลวงเคราะห์ดีที่สุขกั่วงกลบช่วยเหลือ จึงทำให้พวกเรานหลุดพ้นจากอันตรายอย่างปลอดภัย เรื่องนี้บรรพชิตยังไม่เคยขอบคุณสุขกั่วง"

ผู้ลิวหูเจียนแย้มยิ้มอย่างสดชื่น "เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย ยึดต้องจดจำ!" เขาแนะนำคนที่ปรากฏตัวพร้อมกันกับตนเองต่อเส้นเจียว "ท่านนี่คือเจิ้งอู้อี้"

ซึ่งเป็นมุขมนตรี"

ยังมีอีกคนหนึ่งไม่จำเป็นต้องแนะนำ ก็เป็นคนคุ้นเคยอยู่แล้ว... เปียนเหยียนเหมยศิษย์เอกของเยียนอู๋ซือ ขณะเยียนอู๋ซือเข้าประตูมา เขาก็เข้าไปทำความเคารพ เห็นเส้นเชียวมองไปหาเขา ก็แยมั้มประสานมือ แสดงไมตรีเช่นกัน

เยียนอู๋ซือที่ยโสโอหังกลับลดตัวลงมามีท่าที่อ่อนโยนกับผู้ลี้หู่เจียนได้ "ขณะข้าอยู่ด้านนอกได้รับจดหมายของนายท่าน บอกว่าทางท่านเกิดความยุ่งยากเล็กน้อย"

แต่ละคนต่างนั่งลง ผู้ลี้หู่เจียนแค้นยั้มพลางกล่าว "ใช่เกิดความยุ่งยากอยู่บ้างจริง ๆ ข้าขบคิดอย่างหนักก็หาวิธีไม่ได้ ได้แต่รบกวนประมุขเยียนแล้ว"

ฝีมือปกครองแคว้นของอวีเหวินอวินไม่แข็งแกร่ง แต่กลับใช้อุบายของกษัตริย์ได้อย่างชำนาญชาญ หลังจากสังหารท่านอาทั้งหลายติดต่อกัน พระองค์ก็หันความสนใจไปที่เหล่าขุนนาง ผู้ที่ถูกพระองค์เฟ่งเล็งเป็นอันดับแรก คือพ่อตาของตนเอง สุกักวงผู้ลี้หู่เจียน

ผู้ลี้หู่เจียนมิใช่อวีเหวินเซียน ย่อมไม่มีทางนั่งรอความตาย หรือเขาอาจมีใจภักฏนานแล้วก็เป็นได้ เห็นฮ่องเต้อย่างอวีเหวินอวินก็ไม่สามารถกัมศิระยอมเป็นขุนนางได้ กระนั้นนายนอกยังคงเคารพนบอบ แต่ความเป็นจริงลอบเตรียมพร้อมสารพัด อันดับแรกคือติดต่อกับในกองทัพบางแผนรับเอาอิทธิพลที่หลงเหลือของอวีเหวินเซียนมา...หลังอวีเหวินเซียนตาย คนที่ภักดีต่อเขาแต่เดิมถูกฮ่องเต้ระแวงและกดขี่ กำลังแตกตื่นไม่เป็นสุข พอเห็นกิ่งมะกอกที่ผู้ลี้หู่เจียนยื่นมา* ย่อมรีบรับเอาไว้ ผ่านการดำเนินการของผู้ลี้หู่เจียนในราชสำนักจึงมีคนไม่น้อยเทไปหาเขา กลายเป็นสมาชิกระดับกลางของเขา เจิ้งอู๋นี่ก็เป็นหนึ่งในนั้น

แต่อวีเหวินอวินเองก็มีไข้ไม่รู้อะไรเลย บุตรีของผู้ลี้หู่เจียนคือฮองเฮาในวังของอวีเหวินอวิน อวีเหวินอวินจับจุดอ่อนในที่แจ้งของผู้ลี้หู่เจียนมิได้ ท่าที่ต่อฮองเฮาจึงเลวร้ายลงทุกวัน คำว่าข่มขู่เป็นประจำ ใช้ความตายบีบบังคับ

* ยื่นกิ่งมะกอก หมายถึงหยอหยินไมตรี ความหวังดี

หลายครั้ง เคราะห์ดีที่นางตุ๊กกรรยาของผู้ลี้หฺรเจียนเข้าวังขอร้อง จึงเอาชีวิตรอดจากความตายมาได้

ผู้ลี้หฺรเจียนถอนหายใจกล่าว "หลายวันก่อนเป็นวันคล้ายวันพระราชสมภพของสองเฮา ฝ่าบาทไม่มีความคิดจัดงาน เพียงพระราชทานสิ่งของจำนวนหนึ่งให้ และอนุญาตกรรยาข้าเข้าวังเยี่ยมเยียน เพราะในวังมีคนเล่าลือ บอกว่าสองเฮาอยากพบพี่น้อง กรรยาข้าจึงพาบุตรชายคนโตและบุตรชายคนรองซึ่งเป็นน้องชายของสองเฮาเข้าวังอวยพรวันเกิด ใครจะไปรู้ว่าพอบพบสองเฮาแล้ว กรรยาข้ากลับถูกหว่านล้อมหาข้ออ้างล่อนางออกไป เมื่อกลับมาอีกครั้งก็ได้รับคำบอกกล่าวว่าสองเฮาคิดถึงพี่น้อง ให้พวกเขาอยู่กินข้าวร่วมกันเสียก่อน กรรยาข้าขอเข้าพบแต่ก็ไม่สำเร็จ อ่อนวอนฝ่าบาทซ้ำๆ จึงถูกขับออกจากวัง หลังจากนั้นข้าก็ไม่เคยพบบุตรกับบุตรชายซ้ำอีกเลย ใช้ทุกวิถีทาง ฝ่าบาทก็ไม่ยอมปล่อยคน บัดนี้ไม่รู้พวกเขาจะเป็นหรือตาย"

กล่าวอีกแบบหนึ่ง บุตรชายทั้งสองและบุตรของผู้ลี้หฺรเจียนล้วนถูกอวีเหวินอวินจับไว้เป็นตัวประกันแล้ว

ผู้ลี้หฺรเจียนมีบุตรชายห้าคน คนที่อายุมากที่สุดก็คือคนที่ถูกพาเข้าวังไป บัดนี้อายุเพียงเก้าปี

กล่าวถึงตรงนี้ เขาสีหน้าร้อนรน จิตใจที่รักใคร่หวงแหนบุตรธิดาแสดงออกผ่านสีหน้าวาจา "ข้าใช้ทุกวิถีทาง แม้จะขอร้องด้วยคำพูดอ่อนหวาน ฝ่าบาทก็ไม่ยอมปล่อยคน คิดให้บุตรชายอยู่ในวังเป็นเพื่อนสองเฮาอยู่เท่าเดียว ในวังมีหลวงจีนสวี่ถึงปักปัก ยอดฝีมือดุจเมฆหมอก ใช้พละกำลังและอุบาย ข้าก็ไม่แน่ใจว่าจะไม่ทำร้ายบุตรธิดา คิดไม่ถึงว่าอวีเหวินอวินพลันเปิดฉากกลับใช้อุบายเช่นนี้ ข้าไม่มีทางเลือกโดยแท้จริง ได้แต่ขอร้องประมุขเยียนแล้ว"

ในห้องเสียบจนได้ยินเสียงเข้มหล่น เยียนอู้อืออ้อมยิ้มเล็กน้อย กล่าวเสียงเนิบนาบ "ข้ากล่าวคำพูดไม่น่าฟัง บัดนี้สูกักวงเตรียมทุกสิ่งพร้อมสรรพ ขาดเพียงลมบูรพา* ต่อให้ไม่มีบุตรชายสองคนนี้ก็ยังมีอีกสามคน ความจริง

* ทุกสิ่งเตรียมพร้อมสรรพ ขาดเพียงลมบูรพา เป็นสำนวน หมายถึงเหลือเพียงองค์ประกอบสำคัญอย่างสุดท้าย แผนการที่เตรียมมาก็จะลุล่วง มีที่มาจากเรื่องสามก๊ก ตอนศึกผาแดง ขงเบ้งคิดแผนการเผาทัพเรือของโจโฉ ด้วยธนูไฟ หลังจากใช้เล่ห์กลรวบรวมธนูได้จำนวนที่มากพอ จึงจำเป็นอย่างสุดท้ายคือลมจากทางตะวันออกที่จะช่วยส่งให้ธนูยิงไปถึงเรือของข้าศึก

ไม่เป็นอุปสรรคต่อภาพรวม ขอเพียงแน่วแน่ไม่ไหวติง อวีเหวินอวินก็มีอาจใช้เรื่องนี้มาคุกคามท่านได้"

คำพูดนี้มีความเย็นชาใ้รน้ำใจในแบบของเยียนอู๋ซือ ความหมายภายใต้คำพูดคือ นับแต่โบราณผู้สำเร็จการใหญ่สามารถละทิ้งได้แม้กระทั่งบิดามารดา และพี่น้องก็มีใช้ไม่มีตัวอย่างให้เห็น นับประสาอะไรกับบุตรธิดาเล่า ถึงอย่างไรผู้ลี้หวู่เจียนก็มีได้มีเพียงบุตรชายสองคนนี้ แต่ข้างกายยังมีอีกสามคน หนึ่งผู้ลี้หวู่เจียนตอนนี้นำลี้หวู่เจียนอยู่ในวัยฉกรรจ์ให้กำเนิดบุตรธิดาอีกสักคนไม่นับเป็นเรื่องยาก ไม่จำเป็นต้องสงบเสงี่ยมเจียมตัวอยู่ในพระหัตถ์ของอวีเหวินอวิน เพราะบุตรชายสองคน ควรทำอะไรก็ทำสิ่งนั้นจะดีกว่า

แม้เส้นเฉียวไม่เห็นด้วยกับคำพูดนี้ แต่หาได้ประหลาดใจหรือผิดคาดไม่ เพราะความเข้าใจของเขาที่มีต่อเยียนอู๋ซืออันรู้ดีว่าประมุขเยียนเป็นคนเช่นนี้จริงๆ ในทางตรงข้าม ความพิเศสสารพัดที่เยียนอู๋ซือมีต่อเขาในช่วงนี้ต่างหากคือสิ่งที่พิลึกผิดปกติ

ในที่นั้น นอกจากเส้นเฉียวแล้ว ยังมีเจิ้งอู้กับเปียนเหยียนเหมย เปียนเหยียนเหมยคือศิษย์ของเยียนอู๋ซือ คนในพรรคมารยอมกระทำการแปลกประหลาดเช่นเดียวกัน ไม่มีทางรู้สึกว่าการนี้ผิดปกติอะไร เจิ้งอู้ถูกผู้ลี้หวู่เจียนนำมาเป็นคนสนิทได้ ย่อมมิใช่คนดีแต่อย่างใด แม้เขามีได้กล่าวคำก็แสดงออกว่าเห็นด้วยกับคำพูดของเยียนอู๋ซือ

ผู้ลี้หวู่เจียนแค้นยี้ม "แม้กล่าวว่าผู้สำเร็จการใหญ่ไม่ยึดติดเรื่องเล็กน้อย แต่จะให้ตัดขาดเลือดเนื้อเชื้อไขได้อย่างไรได้อย่างไร ให้ทำอย่างฮั่นเกาจู่ขอแบ่งน้ำแกงเนื้อบิดาถ้วยหนึ่งจากเซียงอวี เรื่องนี้ข้าทำไม่ได้ หากว่าข้าไม่เหลือवलได้ แม้แต่เลือดเนื้อตัวเอง ประมุขเยียนคงดูแลจนข้ากระมัง"

คำพูดนี้กล่าวได้หลักแหลมอย่างยิ่ง เป็นการขอให้เยียนอู๋ซือช่วยเหลือบุตรธิดาของตนเองชัดๆ แต่กลับทิ้งความทรงจำอันมีคุณธรรมให้ผู้คน คิดเป็นสองเต้ หากใจอ่อนเหมือนอวีเหวินเซียนยอมสำเร็จการใหญ่ไม่ได้ แต่ถ้าหากหมดประโยชน์แล้วกำจัดทิ้งเหมือนโกวเจี้ยนก็ชวนให้หนาวใจ คำพูดนี้เท่ากับผู้ลี้หวู่เจียนกำลังคลายความกังวลใจ บอกเป็นนัยว่าภายหน้าตนเองไม่มีทาง

ลัมบุญคุณ

เส้นเขียวเข้าใจอยู่รางๆ แล้วว่าเหตุใดเยียนอุ๊ซื่อจึงเปลี่ยนมาสนับสนุน
ผู้ลี้หฺรุเจียน

เยียนอุ๊ซื่อแถมยิ้ม หาได้ติดพันอยู่ที่คำถามว่าจะช่วยหรือไม่มากนัก
ถามโดยตรง "ท่านแน่ใจว่าพวกเขายังมีชีวิตอยู่ในวัง?"

ผู้ลี้หฺรุเจียนรู้ว่านี่หมายความว่าเยียนอุ๊ซื่อรับปากช่วยคนแล้ว รีบปลุกเร้า
จิตใจกล่าวว่า "เรื่องนี้แน่ใจยิ่ง สองเฮาหลบใช้คนเสี่ยงตายส่งจดหมายออกมา
บอกว่าฝ่าบาทจับบุตรชายไว้ในวังสองเฮา ข้ายังกักบริเวณสองเฮาไม่ให้
ออกจากตำหนัก จวบจนบัดนี้ก็สิบกว่าวันแล้ว ดูเหมือนฝ่าบาทคิดใช้ตัวประกัน
บีบบังคับ ให้ข้ามีโอกาสบ่มบ่าม"

การก่อกบฏมิใช่การกินข้าวต้มน้ำ เดิมทีแม้ผู้ลี้หฺรุเจียนเตรียมการ
สารพัด สุดท้ายยังมีอาจตัดสินใจ การบีบบังคับนี้ของฮ่องเต้กลับบีบบังคับการตัดสินใจ
ของเขาออกมาแล้ว ขอเพียงช่วยบุตรธิดาออกมาได้ เขาต้องเปิดฉากก่อกบฏ
ในวังทันทีอย่างไม่พูดพร่ำทำเพลงแน่นอน

เยียนอุ๊ซื่อกล่าว "ช่วยบุตรธิดาของท่านออกมาก็ต้องเตรียมแตกหักกับ
อวีเหวินอวินให้ดี อวีเหวินอวินมีกองกำลังสำนักพุทธปกปักรักษา ข้ายังมี
คนของนิยายเหอฮวนอยู่ ต่อให้พวกเขาสู้เข้าไม่ได้ แต่หากเข้าตาจน สังหาร
บุตรธิดาของท่านก็มีใช้เรื่องยาก"

ผู้ลี้หฺรุเจียนถอนหายใจ "ใช่ ข้าเองก็คิดถึงขั้นนี้ ในใจหวาดวิตกอยู่บ้าง
มิตราประมุขเยียนมีวิธีอันใด"

เยียนอุ๊ซื่อขบคิดครู่หนึ่ง "อวีเหวินอวินไม่ยอมปล่อยคน แต่ก็มิได้ฉีกหน้า
พวกท่านในที่แจ้ง พวกท่านเข้าวังโดยอ้างว่าส่งสิ่งของให้บุตรธิดา ค่อย
หาโอกาสช่วยคน มีเพียงวิธีนี้วิธีเดียวแล้ว"

เปียนเหยียนเหมยต่อความอย่างเฉียบแหลมยิ่งนัก "เรื่องนี้ให้ศิษย์
จัดการเถิด อาจารย์ ศิษย์ปลอมตัวเข้าวังสักรอบ หาโอกาสช่วยคนออกมา"

ไหนเลยจะรู้ว่าเยียนอุ๊ซื่อกลับปฏิเสธ "วรยุทธ์เจ้ายังขาดความชำนาญ
เผชิญหน้าเสียถึงมีเพียงตายสถานเดียว"

เปียนเหยียนเหมยลู่บจุมก หุบปากแล้ว

เยียนอู๋ซือกล่าว "รูปร่างของข้าดึงดูดสายตาเกินไป และไม่เคยฝึกวิชา ย่อกระดุก ต่อให้ปลอมตัว คนอื่นมองจุดต่างไม่ออก เจ้าโล้นเสียถึงก้มองออก ได้ทันที ได้ผลตรงกันข้ามกับที่หวังไว้ คิดจะช่วยคนครั้งนี้ก็ได้แต่หาผู้วิรุยุทธ์ สูงส่ง ข้ายังพลิกแพลงตามสถานการณ์ได้ ยามนั้นข้าจะคอยประสานงาน อยู่นอกวง"

ในสายตาผู้ลี้หวัหฺรเจียน วิรุทธ์ของเปียนเหยียนเหมยสูงมากแล้ว ใครจะ ไปรู้ว่าเยียนอู๋ซือยังบอกว่าไม่เพียงพอ ต้องสูงยิ่งกว่า ข้ายังต้องเตรียมประมือ กับเสียถึง เช่นนั้นต้องเป็นยอดฝีมือระดับปรมาจารย์เป็นแน่ แต่ยอดฝีมือ ระดับปรมาจารย์ใช่เป็นผักกาดขาว คิดจะได้มาก็หาได้ง่ายดาย อย่างไรก็ตามตอนนี้ ผู้ลี้หวัหฺรเจียนยังมีข้อสงสัย แม้ว่าเขาเป็นสองเต้แล้ว ก็ต้องปฏิบัติต่อยอดฝีมือ เช่นนี้ด้วยมารยาทสามส่วน ตอนนี้จะไปหาได้ที่ใดในช่วงขณะ

เมื่อเห็นดวงตาทลายคู่ลี้วนตกอยู่บนร่างตนด้วยความคาดหวัง เส้นเฉียว ก็ลอบถอนหายใจหนึ่งเสียง กล่าวด้วยวาจาอ่อนโยน "บรรพชิตไร้สามารถ แต่ ช่วยชีวิตคนบุญกุศลสุดประมาณ ย่อมยินยอมลองดูสักครั้ง เพียงแต่ข้า ไม่ชำนาญเส้นทางในวัง หลังเข้าไปแล้วสองตามืดสนิท ยามนั้นเกรงว่ายังมีได้ ช่วยคนก็หลงทางก่อนแล้ว"

เมื่อครู่ผู้ลี้หวัหฺรเจียนก็นึกถึงเส้นเฉียวแล้ว แต่นี่ไม่เหมือนกับการผูกมิตร กับเยียนอู๋ซือ เขากับเส้นเฉียวไม่เคยมีความสัมพันธ์ลึกซึ้ง ผู้อื่นมิได้เอ่ยปาก เขาก็มีอาจหน้าหนาขอรื่อง ตอนนี้เส้นเฉียวเป็นฝ่ายเอ่ยปาก เขาย่อมดีใจเกินคาด "มีนักพรตเส้นออกโรง ข้าย่อมคาดหวัง เพียงแต่การเข้าวังครั้งนี้อันตราย หนักหนา แม้ข้าเป็นห่วงบุตรเพียงใด แต่ก็มิกล้าบุ่มบ่ามให้นักพรตเส้นอยู่ในอันตราย ได้ยินว่าวันที่แปดเดือนสี่ เสียถึงจะไปขอพรที่วัดชิงเหลียงในเมือง ขาดเขาไป คนอื่นก็จะรับมือได้ง่ายขึ้นบ้าง ยามนั้นข้าจะส่งคนจำนวนหนึ่ง ไปอยู่ข้างกายนักพรตเส้น ประการแรกเพื่อนำทาง ประการที่สองเพื่อป้องกัน เหตุสุดวิสัย จะได้เป็นผู้ช่วยของท่าน"

เปียนเหยียนเหมยกล่าว "คุณภาพสำคัญกว่าจำนวน ข้าเข้าวังเป็นเพื่อน

นักพรตเส้นจะดีกว่า เส้นทางโนวังข้าเองก็นับว่าคุ้นเคย นอกนั้นก็อย่าส่งสาวใช้
มาสองคนก็พอ อวีเหวินอวินมิใช่คนโง่ คนมากเข้าจะเกิดความสงสัย"

เส้นเจียวพยักหน้า ไม่กล่าวคำอีก

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3ttXPHb>